

Tang: Ja, Udvalgets Mening med sit til § 14 stillede Forslag har jo ikke været nogen anden end den at gjøre det i § 2 Udtrykte klarere. Hvad den ærede Minister desangaaende har ytret, skal Udvalget nærmere tage under Overveelse og vil maaskee til Sagens tredie Behandling kunne komme med Noget, der af Ministeriet og Thinget kunne ansees for mere hensigtsvarende og stille vor Mening klarere.

Lehmann: Jeg skal kun tillade mig den Bemærkning, at uden Hensyn til, hvad der fra Regeringens Side er udtalt med Hensyn til § 11, vilde jeg dog aldrig kunne give min Stemme til Udvalgets Endringsforslag til samme. Der kan være Anledning til i en Lov at sige, at dette eller hiint skal afgjøres ved særlig Lov, men saa tænker man sig det i Modsetning til, at det skal ske ad Administrationens Vej; men at sige, at Noget skal finde sin Afgjørelse ved særlig Lov, om hvilket det er in confesso, at det kun kan ske ifølge Lov, hører efter min Mening ikke hjemme i nogen Lov og er endogsaa i dette Tilfælde saameget mere betænkeligt, som det vilde være at trække en Buxel, om hvilken man vidste, at den vilde blive protesteret. Med den ærede Minister er jeg fuldkommen enig i, at ingen Regering, og jeg tør næsten sige, ingen Rigsdag lettelig vil komme til at anerkende dette Spørgsmaal for at være noget egentligt Statsanliggende. Det har altid været mig tvivlsomt, om den Iver, der fra mange Sider har været vist denne Sag, har været tilstrækkelig begrundet; jeg har imidlertid ikke et saa nøie Kjendskab til de Egne, hvorfra denne Stræben især er gaaet ud, at jeg derom kan sælde nogen afgjørende Dom, men det er for mig klart, at et Statsanliggende kan det i

intet Tilfælde være, og jeg troer derfor, at man aldrig vil komme til at bevilge specielle Summer dertil. Jeg skal ogsaa bemærke, at hvor Afsløningssummen bliver stor, har Byrden for de Afsløste ogsaa været stor, og selv om det end paa nogle Steder ikke godt vil lade sig gjøre at reparere paa de Enkelte i et fuldkommen ligeligt og retfærdigt Forhold, maa det dog i Almindelighed gjælde, at er Afsløningssummen stor, blive Vedkommende paa den anden Side befriede for en stor Byrde, og at det er derfor, man underkaster sig en anden. Jeg vil altsaa stemme imod Forslaget til § 11.

Drejer: Da den sidste ærede Taler i det Væsentlige har anført med Hensyn til Endringsforslaget til § 11, hvad jeg havde tænkt at bemærke, skal jeg indskrænke mig til at yttre, at det forekommer mig, at ogsaa Formen af Forslaget frembyder en Betænkelighed ved at gaae ind derpaa. Det forekommer mig nemlig ikke, at det efter Forslaget i ethvert enkelt Tilfælde skal afgjøres ved Lov, om der skal kunne ydes Hjælp af Statskassen, hvorimod det snarere antyder, at man nærmest har tænkt sig en ny Lov, som i Almindelighed afgjør, hvorvidt overbebyrdede Communer bør have Hjælp. Da saaledes jeg heller ikke kan stemme for dette Forslag, men jeg dog ikke er ganske paa det Rensmed, om det maaskee dog ikke kunde være rigtigt, at der i Loven optoges en Bestemmelse i den Retning, som Udvalget har paapeget, skal jeg tillade mig at henstille til det ærede Udvalg, om samme ikke maatte finde Anledning til at tage under nærmere Overveelse, hvorvidt der kunde være Grund til ved næste Behandling at foreslaae noget til Vederlag for det, der tabes, hvis Endringsforslaget bliver forkastet.